

מ"ת 4737/04/16 - מדינת ישראל נגד יגאל שמעון

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כב' השופט משה סובל

מ"ת 4737-04-16

המבקשת:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

המשיב:

יגאל שמעון (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מ' עירוני

החלטה

- לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בת"פ 4690-04-16.
- נגד המשיב הוגש ביום 4.4.16 כתב אישום, המייחס לו עבירות של סחיטה בכוח, סחיטה באיומים, ואיומים כלפי לווים שונים אשר לא עמדו בפירעון הלוואות שנטלו ממנו ומאחרים במסגרת עסק של הלוואות בריבית אותו הפעילו, ובעיקר בתשלומי ריביות בשיעורים גבוהים בגין הלוואות אלו; עבירת הטרדה מינית כלפי אחת מנוטלי הלוואות; וכן עבירות מס שביצע המשיב במסגרת פעילות זו. באישום הראשון מיוחסת למשיב עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**) ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין; באישום השני מיוחסת לו עבירה של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) רישא לחוק העונשין ועבירת איומים; באישום השלישי - עבירה של סחיטה באיומים; באישום הרביעי - עבירה של סחיטה בכוח; באישום החמישי - עבירה של הטרדה מינית לפי סעיף 3(א) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1988, ועבירת איומים; באישום השישי - שמונה עבירות מרמה, ערמה או תחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן - **הפקודה**), שמונה עבירות של אי-ניהול פנקסי חשבונות לפי סעיף 216(5) לפקודה, ועבירה אחת של אי-הודעה על התחלת התעסקות לפי סעיף 215א(א) לפקודה. ביום 13.4.16 תוקן כתב האישום כך שסכום הלוואות והריביות באישום השישי הוגדל.
- בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת את הבקשה דנא למעצרו של המשיב עד לסיום משפטו. לטענתה, ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו במעשים המיוחסים לו: הודעות המתלוננים במשטרה, שרטוטים,

עדויות עדים וראיות נוספות שונות. לטענת המבקשת, העבירות המיוחסות למשיב, נסיבות ביצוען וכן עברו הפלילי הכולל עבירות אלימות, רכוש ותנאי בר-הפעלה של שנת מאסר, כל אלה מקימים חשש סביר לכך ששחרורו יסכן את בטחונו של אדם או את בטחון הציבור, ומשכך, קמה עילת מעצר מכוח סעיפים 21(א)(1) ו-21(ג)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן - **חוק המעצרים**).

4. בדיון שהתקיים בפני כב' השופט מ' בר-עם ביום 18.4.16 הצהירה עו"ד ע' שינו, שייצגה אותה עת את המשיב, כי היא מסכימה לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר (עמ' 3 שו' 11-12 לפרוטוקול). לבקשת המשיב, הורה בית המשפט על הגשת תסקיר מעצר בעניינו, אשר יבחן חלופת מעצר, וזאת "לא בלי לבטים" ו"אף שמדובר בעבירות בעלות חומרה ומסוכנות גבוהה". בית המשפט הבהיר למשיב כי אין בהזמנת התסקיר כדי ללמד על עמדת בית המשפט או ליצור אצל המשיב אינטרס הסתמכות. בדיון שהתקיים ביום 24.5.16, הוחלף ייצוגו של המשיב על ידי עו"ד מ' עירוני, שחזר על ההסכמה באשר לקיומן של ראיות לכאורה אולם הוסיף כי אם ימצא שקיימת חולשה מהותית בראיות, יבקש להציגה (עמ' 5 שו' 11-13 לפרוטוקול). הדיון נדחה לצורך קבלת תסקיר מעצר משלים, בו תיבחן חלופת מעצר הדוקה והולמת בפיקוח ערבים מתאימים וכן אפשרות למעצר המשיב בפיקוח אלקטרוני. בדיון שהתקיים ביום 6.6.16 הורה בית המשפט למנהל תכנית הפיקוח האלקטרוני לחוות דעתו על היתכנות פיקוח אלקטרוני על המשיב בבית גיסתו בבית שמש, וזאת לאור המלצת שירות המבחן בתסקיר המשלים על מעצר המשיב בבית הגיסה בפיקוח אלקטרוני. לאחר שנמצא כי מקום הפיקוח המוצע מתאים לפיקוח אלקטרוני, התנגדה לכך המבקשת בין היתר בטענה כי קיים מידע לפיו המשיב הפר בעבר, במסגרת הליך מעצר שהתנהל נגדו בשנת 2009, תנאים של איזוק אלקטרוני בו היה נתון. בהחלטה מיום 13.6.16 הורה בית המשפט לשירות המבחן לבדוק לעומק מידע זה ולערך תסקיר משלים נוסף. בנדון. אף שבתחילה הסיקה קצינת המבחן כי המשיב לא הפר בשנת 2009 את תנאי האיזוק האלקטרוני (תסקיר משלים מיום 29.6.16), שבה קצינת המבחן וביקשה (בתסקיר משלים נוסף מאותו היום) לשקול מחדש את המלצתה לאור מידע נוסף שהתקבל מאת הפרקליטות ומינהלת הפיקוח האלקטרוני. לפיכך נדחה הדיון פעם נוספת. לאחר בדיקת מכלול הנתונים ופגישה נוספת שקצינת המבחן קיימה עם המשיב ועם שלוש הערבות המוצעות לפקח עליו כיום לצד הפיקוח האלקטרוני (ושפיקחו עליו גם בעת מעצר הבית בשנת 2009), הוגש ביום 18.7.16 תסקיר משלים נוסף בו מסקנת קצינת המבחן היא שלא התקיימו הפרות תנאים בתקופה הנטענת, ולפיכך עומדת בעינה המלצתה על מעצר המשיב בבית גיסתו בפיקוח אלקטרוני.

5. דיון שהיה קבוע בפני כב' השופט בר-עם ליום 19.7.16 לאחר קבלת התסקיר המשלים האחרון, בוטל עקב שביתת עובדי המינהלה של בית המשפט והעדר אפשרות לרישום פרוטוקול. בדיון הנדחה, שהתקיים בפני ביום 24.7.16 כשופט תורן בפגרה, עתרה המבקשת לדחייה בת מספר ימים בשל פעולות חקירה שמבצעת

המשטרה, הנובעות ממידע שהתקבל במהלך תקופת מעצרו הנוכחי של המשיב בנוגע למסוכנות הנשקפת ממנו. חלק מהדין התקיים במעמד ב"כ המבקשת בלבד לצורך עיון במידע מודיעיני. מחומר זה עולה, כי המשיב המשיך לעסוק בגביית חובות בהיותו עצור. בהסכמת הצדדים, הדין נדחה לצורך השלמת פעולות חקירה.

6. בדיון נוסף שהתקיים בפניי ביום 28.7.16 הגישה המבקשת את החומר שנאסף במסגרת השלמת החקירה. לדעת המבקשת, מחומר חקירה זה עולה כי אנשים מטעמו של המשיב ממשיכים באיסוף וגביית כספים, לרבות בדרך של איומים. לפיכך, ולאור עברו הפלילי העשיר של המשיב וחומרת העבירות המיוחסות לו עתה, טען ב"כ המבקשת כי אין בנמצא חלופת מעצר או מעצר בפיקוח אלקטרוני המסוגלים לאיין את מסוכנותו של המשיב ולשלוט ממנו את היכולת להמשיך ולהפעיל את עסקי ההלוואות והגביה שלו. לפיכך נותרה המבקשת בהתנגדותה לכל חלופה שאינה מעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. מנגד טען ב"כ המשיב, כי היכולת למנוע מהמשיב לעסוק בגביית חובות גדולה יותר כאשר הוא עצור בפיקוח אלקטרוני בהשוואה לבית המעצר, מאחר שקו הטלפון המותקן במקום הפיקוח אינו מאפשר הוצאת שיחות, זולת למינהלת הפיקוח האלקטרוני. לפיכך, ובהתחשב ביתר הנסיבות ובחלופי הזמן מאז ביצוע העבירות המתוארות בכתב האישום, עתר הסניגור למעצר המשיב בבית גיסתו בבית שמש בפיקוח אלקטרוני.

7. מאחר שאין מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה (וראו גם הצהרת עו"ד עירוני בעמ' 20 שו' 3-4 לפרוטוקול הדיון מיום 28.7.16: "גם אם קיים כרסום בראיות לא מדובר בכרסום ברמה כזו המאפשר לקבוע כי לא קיימות ראיות לכאורה"); ולאור הסכמתה של עו"ד שינו לקיומה של עילת מעצר - הסכמה שעו"ד עירוני לא הסתייג ממנה - כל שנותר לבחון הוא האם בנסיבות העניין ניתן לאיין את המסוכנות של המשיב בדרך של מעצר בפיקוח אלקטרוני בצירוף מפקחות אנושיות וערובות כספיות.

8. מסקנתי, לאחר בחינת מכלול הטענות והנסיבות, היא שאין לקבל את המלצת שירות המבחן ואין מקום לשחרר את המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני. העבירות בהן מואשם המשיב, ולגביהן קיימות ראיות לכאורה, הן בעיקרן עבירות של סחיטה בכוח ובאיומים. לגבי עבירות אלה נפסק לא אחת כי הן מלמדות על מסוכנות הנאשם ובדרך כלל אינן מתאימות לחלופת מעצר, וזאת בין היתר בשל הפוטנציאל הטבוע בהן להטלת אימה על קורבנות הסחיטה (בש"פ 4120/11 **דדוש נ' מדינת ישראל** (6.6.11) בפסקה 14; בש"פ 6977/11 **אלחבסה נ' מדינת ישראל** (4.10.11) בפסקה 5; בש"פ 5113/14 **מדינת ישראל נ' אדיניב** (3.8.14) בפסקה 14; בש"פ 5435/03 **קייסי נ' מדינת ישראל** (23.6.03); בש"פ 7589/15 **אלקאדי נ' מדינת ישראל** (26.11.15) בפסקה 11). כלל זה יפה לא רק כאשר סחיטת הכספים נעשתה באמצעות נקיטת אלימות, אלא גם כאשר הסחיטה לא לוותה בהפעלת כוח פיזי אלא באיומים מילוליים בלבד, ואפילו איום מרומז.

על כך נאמר בבש"פ 7283/98 גמלט נ' מדינת ישראל (6.12.98):

"כפי שעולה מן הראיות הלכאוריות נהגו העוררים באלימות ממש רק במקרה אחד... ואילו ביתר הפעמים 'הסתפקו' בדברי איום מפורשים או ברמזים רבי משמעות בדבר הצפוי למתלוננים. לכאורה הבל פה בלבד, אולם מתוך עדויותיהם של המתלוננים מנשבת רוח של פחד גדול. גלוי לעין כי העוררים, שעשו את מעשיהם באין מפריע במשך תקופה ממושכת, מסכנים את בטחון המתלוננים ואת בטחון הציבור. חלופה למעצר אינה יפה לעברנים כאלה. את סכנתם ניתן למנוע רק על ידי מעצר".

יתר על כן: עבירת הסחיטה באיומים מתאפיינת ביכולת להמשיך לבצע אותה מתוך הבית, באמצעות הטלפון או דרך תקשורת אלקטרונית אחרת, ולפיכך קיימת לגביה רתיעה מיוחדת משחרור הנאשם לחלופת מעצר או למעצר בפקוח אלקטרוני. עמדה על כך כב' השופטת ד' ביניש בבש"פ 11271/03 מדינת ישראל נ' אלפרון, פ"ד נח(2) 410, 406:

"בית משפט זה כבר עמד פעמים רבות על כך שבעבירה של סחיטה באיומים גלומה מעצם טבעה ואופייה מסוכנותו של הנאשם, ושבדרך כלל עבירות של סחיטה באיומים ועבירות שבהן הנאשם מפיל חתתו על קורבנו, אינן מתאימות לחלופת מעצר... כן כבר נקבע לא אחת כי בעבירות מסוג זה אף טבוע חשש לשיבוש הליכי משפט בדרך של הטלת מורא על קורבן האיומים... ושבדרך כלל אין מקום לשחרור לחלופת מעצר משום שהנאשם יכול להמשיך ולבצע עבירות מסוג זה באמצעות הטלפון גם כשהוא ספון בתוך ביתו".

באותה רוח נאמר (מפי כב' השופט י' זמיר) בבש"פ 4107/95 מדינת ישראל נ' בוזגלו (10.7.95):

"עבירה של סחיטה באיומים נמנית על סוג העבירות שאדם יכול להמשיך ולבצע אותן גם כשהוא ספון בתוך ביתו. אם שמו ועברו מטילים אימה, די לו בטלפון ובשליחים כדי להמשיך ולהטיל אימה על בעלי עסקים ואולי גם על עדים. טעמים אלה יש בהם, לדעתי, כדי להצדיק את החזקתם של המשיבים במעצר ולשלול חלופת מעצר, אלא אם יש טעמים מיוחדים בזכות שחרורם".

9. באשר למשיב שלפנינו לא מתקיים כל טעם מיוחד לסטייה מהכלל השולל שחרור לחלופת מעצר. נהפוך הוא. כתב האישום, והראיות הלכאוריות התומכות בו, מגוללים מסכת חמורה של עבירות סחיטה ואיומים שביצע המשיב יחד עם אחרים לאורך תקופה ממושכת החל משנת 2009 ועד למעצר המשיב בחודש מרץ השנה. המשיב ושותפיו העניקו לאנשים המצויים במצוקה כלכלית הלוואות בשיעורי ריבית גבוהים, וכאשר הלואים לא עמדו בנטל פירעון הריביות הגבוהות סחט אותם המשיב בדרכים שונות. לעתים בוצעה הסחיטה באיום בפגיעה בחייו של הלואה או בפגיעה בגופו ("אני אהרוג אותך", "אני אשבור לך את הידיים", "מהנשמה שלך אני אוציא את הריביות", ועוד כהנה והכנה אמירות מאיימות); לעתים נלוו לאיומים צעקות וקללות; ולעתים נעשתה הסחיטה תוך נקיטת אלימות פיזית כלפי הלואה (סטירות בפנים, הנפת גרזן לכיוון הראש, אחיזה בחולצה). באחד המקרים פנה המשיב לאישה שלוותה ממנו כספים באמירות מיניות בעלות אופי מבזה ומשפיל. כמו כן, המשיב לא דיווח על פעילות העסק שלו למס הכנסה, ונמנע מתשלום מסים על ריבית שגבה לאורך השנים בסכום של

למעלה ממיליון. כל המעשים הללו - ובעיקר עבירות הסחיטה והאיומים - מצביעים על מסוכנות הנשקפת מהמשיב לאותם אנשים מקרב הציבור שנזקקו או העשויים להיזקק להלוואות מופקעות מהסוג הזה, בשל מצוקה כלכלית שאינה מאפשרת להם ליטול הלוואות מבנקים.

10. כאמור, אופייה ועוצמתה של מסוכנות זו, הטבועה באופן אינהרנטי בעבירות של סחיטה באיומים וסחיטה בכוח, אינם מאפשרים ברגיל לסמוך על כל נאשם בעבירות אלה שלא יוסיף להטיל אימה על חייביו ממקום מעצר הבית או הפיקוח האלקטרוני שלו. לגבי המשיב הקונקרטי, חשש זה מוגבר אף מעבר לנאשם "רגיל" בעבירות הנדונות, וזאת לאור הנתונים הבאים:

ראשית, למשיב (כיום בן 52) עבר פלילי עשיר בעבירות שונות, ובכלל זה עבירות אלימות ורכוש, אותן ביצע לאורך כשלושים שנה מאז היותו נער ועד לאחרונה. בגין הרשעותיו הרבות ריצה המשיב תקופות מאסר ממושכות. בין הרשעותיו ניתן למצוא גם עבירת איומים ועבירת סחיטה באיומים. עונש המאסר האחרון הוטל על המשיב בחודש מאי 2013. המשיב שוחרר מהמאסר בחודש נובמבר 2013, אך המשיך לכאורה לבצע גם לאחר שחרורו עבירות סחיטה ואיומים כמתואר בכתב האישום הנוכחי (שחלקו מתייחס לעבירות שבוצעו בשנים 2014 ואילך). לכאורה, המשיב לא נרתע מהמשך פעילותו העבריינית, אף שהיה תלוי ועומד נגדו באותה העת עונש מאסר מותנה בן שנה, שתוקפו למשך שלוש שנים ממועד השחרור מהמאסר (כלומר עד נובמבר 2016). יש בכך להצביע על העדר מורא של המשיב מהחוק ועל עוצמת הדחף שלו להוסיף ולבצע עבירות אלימות ורכוש. אם עונש מאסר מותנה לא הרתיע את המשיב, קיים חשש כבד כי ינסה להוסיף ולסכן את הציבור גם ממקום הפיקוח האלקטרוני.

שנית, בתוך הרשעותיו הקודמות של המשיב שתי הרשעות בעבירה של הפרת הוראה חוקית (משנת 2004 ומשנת 2006) והרשעה אחת בעבירה של בריחה ממשמורת חוקית (משנת 1996). בנוסף, במסגרת הליך פלילי שהתנהל נגד המשיב בשנת 2008 בגין ביצוע עבירת שוד, הוא הפר את תנאי שחרורו ולפיכך נעצר עד תום ההליכים (ראו גזר הדין מיום 12.7.10 בת"פ 270/08). מאחר שהשמת נאשם בפיקוח אלקטרוני אינה תרופת קסם המנטרלת את כל גורמי הסיכון הקיימים, אלא מבוססת אף היא, כמו שחרור לחלופת מעצר, על חוזה אמון בין הנאשם-המפוקח לבין בית המשפט (בש"פ 9854/06 **עאטיאס נ' מדינת ישראל** (13.12.06) בפסקה 16), קשה לתת במשיב את האמון המהווה בסיס לפיקוח אלקטרוני, מקום בו הוכיח הוא בארבע הזדמנויות שונות בעבר כי אינו מצוי להוראות מוסמכות הניתנות לו, לרבות בנוגע לתנאי שחרורו ממעצר.

שלישית, בעוד שבדרך כלל מתעורר **חשש** לכך שנאשם בעבירות סחיטה באיומים יוסיף לבצע עבירות דומות באמצעות הטלפון גם מתוך ביתו, הרי שלגבי המשיב דנא אין מדובר בחשש גרידא אלא בחשש שעלה מדרגה וקרם

(או למצער החל לקרום) עור וגידים, נוכח קיומו של חומר חקירה (שבחלקו הוא מידע מודיעיני שתוכנו הוצג בפני במעמד צד אחד בדיון מיום 24.7.16) המקים חשד סביר לכך שהמשיב המשיך לעסוק בגביית חובות בהיותו עצור בתיק הנוכחי (לאפשרות הסתמכות על מידע חסוי המוצג בפני בית המשפט במעמד צד אחד בשלב המעצר עד תום ההליכים, ראו: בש"פ 58/10 **מדינת ישראל נ' פלוני** (8.1.10) בפסקה 4; בש"פ 2845/05 **מדינת ישראל נ' גולן** (23.3.05); בש"פ 6552/05 **עבידאת נ' מדינת ישראל** (17.8.05) בפסקה 7). למידע המודיעיני מצטרפת ההודעה שגבתה המשטרה ביום 23.6.16 מהלווה רמי בצלאל.

רביעית, בתסקיר המעצר הראשון מיום 22.5.16 נקבע כי המשיב מתקשה לקחת אחריות על התנהלותו הבלתי-חוקית, נוטה למזער את דפוסי התנהגותו העבריינית, אינו מבטא שינוי בדפוסי חשיבתו, ועושה שימוש בשיח "מניפולטיבי ומגמתי תוך שימוש בכישורי הוורבליים ובתקשורת אלימה, מאיימת ומרמית". לאור זאת ושאר הנתונים שפורטו בתסקיר, העריכה קצינת המבחן כי קיים סיכון משמעותי לכך שהמשיב יוסיף לעבור על החוק אם ישוחרר מהמעצר. קצינת המבחן לא חזרה בה מקביעות אלו בתסקירי המעצר המשלימים שבאו לאחר מכן.

בהתחשב בכל הנתונים והשיקולים הללו, ובמיוחד לאור הצטרפותם יחד, אין בידי לאמץ את המלצת שירות המבחן לראות במעצר בפיקוח אלקטרוני אמצעי המסוגל להפיג את מסוכנותו של המשיב ולהעמידה על דרגה נסבלת מבחינת שיקול ההגנה על בטחון הציבור. כידוע, השיקולים המנחים את שירות המבחן בהמלצתו אינם חופפים לשיקולים שעל בית המשפט לשיקול במסגרת החלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים (בש"פ 5309/05 **צמח נ' מדינת ישראל** (29.6.05); בש"פ 7935/10 **אבו רומי נ' מדינת ישראל** (4.11.10)). לפיכך, "תסקיר שירות המבחן, למרות הערכת מקצועיותו הרבה, מהווה המלצה בלבד, ובית המשפט רשאי להפעיל שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו" (רע"פ 2239/16 **בוטפיקה נ' מדינת ישראל** (23.3.16)). מהטעמים שבוארו, מכלול האינטרסים הדורשים התייחסות במקרה הנדון מובילים למסקנה כי רק המשך המעצר ישיג את תכלית ההגנה על הציבור מפני מסוכנותו של המשיב.

11. וכבר היו דברים מעולם שהמלצה חיובית של שירות המבחן לגבי שחרור לחלופה של נאשם בסחיטה באיומים, לא התקבלה על ידי בית המשפט. בבש"פ 4120/11 (לעיל) דובר בנאשם שעסק יחד עם אחרים במתן וגביית הלוואות חוץ-בנקאיות בריבית מופקעת. כאשר הלווים התעכבו בתשלום, קנסו אותם הנאשם ושותפיו בסכומים גבוהים, הטילו עליהם אימה, הטרידו אותם ובחלק מהמקרים הפעילו כלפיהם אלימות פיזית. אף ששירות המבחן המליץ בתסקיר המעצר לשחרר את הנאשם למעצר בית בבית הורי חברתו, דחה בית המשפט המחוזי את ההמלצה והורה על מעצרו עד תום ההליכים. בית המשפט העליון (כב' השופט י' דנציגר) דחה את הערר וקבע כי הנאשם לא הראה סיבה מדוע יש לסטות בעניינו מהכלל שלפיו עבירות של סחיטה באיומים אינן מתאימות

לחלופת מעצר.

בבש"פ 842/11 **פישמן נ' מדינת ישראל** (7.2.11) עמד העורר לדין בעבירות של סחיטה באיומים, סחיטה בכוח וקשירת קשר לבצע פשע, בקשר לעסק שהקים עם אחר לשם מתן הלוואות חוץ-בנקאיות בריבית בשיעורים גבוהים. לוויים שהתעכבו בתשלום חובם נקנסו בסכומים גבוהים, והנאשם ושותפו נהגו לגבות מהם את הכספים בדרך של הטלת אימה, בין היתר באמצעות מסכת הטרדות, הפחדות שונות והפעלת כוח ואלימות. חרף המלצת שירות המבחן בתסקיר משלים שהגיש לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו עד תום ההליכים, תוך שעמד על יכולתו להמשיך בעיסוקו גם ממקום מעצר הבית. בית המשפט העליון דחה את הערר למרות גילו הצעיר של הנאשם והיותו נעדר עבר פלילי. כב' השופט ס' ג'ובראן נימק את החלטתו בכך "שבעבירה של סחיטה באיומים גלומה מעצם טבעה ואופייה מסוכנותו של הנאשם, ושבדרך כלל עבירות של סחיטה באיומים ועבירות שבהן הנאשם מפיל חתתו על קורבנו, אינן מתאימות לחלופת מעצר". אמנם באותו מקרה ניצב לחובת הנאשם גם פרק זמן ארוך בו נמלט מחקירה משטרתית, ונתון זה אינו קיים במקרה הנוכחי. אלא שמנגד, הנאשם באותו מקרה היה צעיר ועברו הפלילי היה נקי, ואילו המשיב שלפנינו הוא בן 52 הגורר מאחוריו עבר פלילי מכביד ביותר, הכולל בין היתר עבירות אלימות ורכוש, לרבות סחיטה באיומים, ואף שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית ועבירה אחת של בריחה ממשמורת חוקית. בעבירות בהן עסקינן, קיומו של עבר פלילי הנו שיקול נכבד המגביר את המסוכנות ואת ההימנעות משחרור לחלופת מעצר. בלשונו של כב' השופט א' גרוניס: "במסגרת בחינת האפשרות לשחרורו של אדם הנאשם בביצוע עבירה של סחיטה באיומים לחלופת מעצר, יש ליתן משקל משמעותי לעברו הפלילי. זאת, שכן בעבירה מסוג זה קיומו של עבר פלילי מגדיל את החשש והמסוכנות הנשקפת מהמאיים" (בש"פ 4516/11 **פרץ נ' מדינת ישראל** (12.7.11) בפסקה 11). בדומה לכך נאמר בבש"פ 4107/95 (לעיל) כי "בעבירה של סחיטה באיומים, אולי יותר מאשר בעבירות אחרות, נודעת חשיבות לעבר פלילי. ככל שיש לאדם עבר פלילי כבד וממושך בעבירות הכרוכות באלימות, כך יש לחשוש ממנו יותר כשהוא פועל כדי לסחוט באיומים, וכך גם גדלה הסכנה הצפויה ממנו". כאשר מצטרף לכך עונש המאסר המותנה בר-ההפעלה התלוי ועומד נגד המשיב, מסוכנותו מתעצמת עוד יותר עד כי נשללת האפשרות להסתפק לגביו בכל אמצעי מגביל שאינו מעצר מאחורי סורג וברח (בש"פ 5953/10 **אלפרון נ' מדינת ישראל** (6.9.10) בפסקה י'; בש"פ 6450/03 **הנדירי נ' מדינת ישראל** (24.7.03); בש"פ 5272/14 **מדינת ישראל נ' דרי** (5.8.14) בפסקה 10). הדבר נכון גם כאשר השחרור המתבקש הוא למעצר בפיקוח אלקטרוני: **ראשית**, מאחר שמקום הפיקוח הוא בבית, ולא במתקן כליאה, אין הבדל לעניין יכולתו של הנאשם להמשיך ולהטיל אימה על הנסחטים בין בית המשמש לחלופת מעצר לבין בית המשמש למעצר בפיקוח אלקטרוני. **שנית**, בכל הנוגע למעצר בפיקוח אלקטרוני נקבע במפורש בסעיף 22ב(א)(2)(ב) לחוק המעצרים, כי "עברו הפלילי של הנאשם" הוא שיקול שחובה על בית המשפט לשיקול טרם החלטתו בשאלה

האם יש בכוחו של מעצר בפיקוח אלקטרוני לאפשר את השגת תכלית המעצר.

12. ב"כ המשיב הגיש לעיוני אסופת החלטות, בהן הסתפקו בתי המשפט בחלופת מעצר, וביקש ללמוד גזירה שווה מהחלטות אלו למקרה דנא. אלא שעיון באותן החלטות מלמד כי נסיבותיהן שונות מנסיבות המקרה הנוכחי ולפיכך אין בהן כדי לשנות את מסקנותי, והכל כפי שיפורט להלן: בש"פ 3543/15 **מדינת ישראל נ' כהן** (8.6.15) - המסוכנות הנשקפת מן המשיב מצויה ברף הנמוך, אין בחומר החסוי שהגישה העוררת תמיכה בטענתה באשר לפעילות עבריינית של המשיב, והנימוק המכריע לשחרורו הוא עקרון השוויון בין הנאשמים; בש"פ 3007/15 **מדינת ישראל נ' דרי** (1.5.15) - בעקבות הימנעותו של עד להגיע להמשך עדות ומחיקת עדותו בשל כך, חל כרסום משמעותי בראיות התביעה. הגם שהמשיב הפר את תנאי שחרורו, החמרת התנאים על ידי בית המשפט המחוזי ביטאה חוסר סובלנות להפרת תנאי השחרור, ועם זאת הביאה בחשבון את עוצמת ההפרה, את ההקפדה הנמשכת של המשיב על תנאי השחרור וכן את העובדה שביטול "חלונות היציאה" מתמודד באופן ישיר עם אותה נקודה שבה לא ניתן היה לתת במשיב אמון. בית המשפט העליון ציין כי החלטתו היא בבחינת "ההזדמנות האחרונה"; בש"פ 7343/14 **פיין נ' מדינת ישראל** (6.11.14) - שחרורם של שני נאשמים אחרים בפרשה יחד עם חלוף כחצי שנה ממועד תסקיר המעצר בעניינו של העורר ועבירה ישנה שלו מלפני עשרים שנה, מצדיקים בדיקת אפשרות שחרור למעצר בית הדוק ומאוזק; בש"פ 6244/14 **פרץ נ' מדינת ישראל** (22.9.14) - לא מדובר בעוררים הנטועים בעשייה העבריינית: לעורר 1 עבר פלילי זניח ועורר 2 לא היה מעורב עד כה בפלילים, המעשים שיוחסו להם לא היו כרוכים באלימות, תסקירי המעצר כוללים המלצת שחרור בתנאים; בש"פ 4738/14 ובש"פ 5680/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.7.14, 1.9.14 בהתאמה) - בהתחשב בחולשה בעוצמת הראיות, בהעדר עבר פלילי, בכך שזה מעצרו הראשון של העורר, ובכך שאין לייחס סכנה כללית לציבור מהעורר אלא הסכנה הלכאורית היא כלפי המתלון וכלפי גיסתו של העורר (שנמצאה אותה עת במעצר עד תום ההליכים), הרי שחלופת מעצר הדוקה תוכל להקהות עוקצה של סכנה; בש"פ 6084/13 **מדינת ישראל נ' עבדל קאדר** (8.9.13) - דעתו של בית המשפט לא נחה מהתשתית הלכאורית בעניינו של המשיב: לא היה איום מפורש מצדו לקבל לידיו את הרכב והקביעה לגבי מסוכנותו נובעת מעצם השתייכותו למשפחה ולארגון. בנוסף, עברו הפלילי ישן, חלק מהנאשמים האחרים שוחררו למעצר בית כך שהשארית במעצר תביא לאפליה בעניינו; בש"פ 5900/12 **אבו גאליה נ' מדינת ישראל** (13.8.12) - התנהגותו של העורר אמנם הייתה בוטה ולא שגרתית אולם נעדרת כל גוון פלילי, לא היה בלבם של המתלוננים פחד או חשש מהעורר, בשני אישומים העורר לא קיבל כל תשלום חרף איומיו הלכאוריים, יש בראיות התומכות בגרסתו כדי להשליך במידת מה על עוצמת הראיות, מסוכנות העורר אינה עומדת ברף הגבוה ביותר; בש"פ 796/12 **איפרגן נ' מדינת ישראל** (30.1.12) - תשתית ראיתית בעלת עוצמה נמוכה יחסית בכל הנוגע

לחלקם של העוררים בפרשה, המסוכנות הנשקפת מהם גם היא נמוכה, העדר הרשעות קודמות; בש"פ 6245/10 **מרקוס נ' מדינת ישראל** (21.9.10) - הגם שיש לעורר עבר פלילי, הרי שחלקו היחסי בביצוע העבירות מצדיק קבלת תסקיר מעצר ובחינת חלופה בהתאם למסקנות התסקיר. עם זאת, בהמשך הדרך נקבע לגבי אותו עורר (במ"ת 36615-06-10 **מדינת ישראל נ' אלפרון** (3.11.10)) כי לאור חומרת העבירות המיוחסות לו, עברו הפלילי החובק עבירות של איומים ותקיפת שוטרים, תסקיר המעצר השלילי בעניינו וההלכה כי עבירת הסחיטה באיומים מגלמת מעצם טבעה מסוכנות ואינה מתאימה דרך כלל לחלופת מעצר - יש לעוצרו עד תום ההליכים המשפטיים; בש"פ 7797/08 **קאדר נ' מדינת ישראל** (28.9.08) - עוצמתן של הראיות לכאורה נמוכה יחסית ועברו הנורמטיבי בעיקרו של העורר אינם מצדיקים את מעצרו עד תום ההליכים; מ"ת (י-ם) 42136-03-12 **מדינת ישראל נ' מור** (18.7.12) - עיקר העבירות בוצעו על ידי המשיב עד שנת 2000 ולאחר מכן ניתן לזהות אצלו תקופה ממושכת של הפסקה בביצוע עבירות. עברו אינו כולל הרשעה בעבירה של סחיטה באיומים, הוא לא נדון מעולם לעונש מאסר מאחורי סורג וברח וזה לו מעצרו הממושך הראשון. נראה כי לתקופת המעצר הממושכת יש השפעה מרסנת ומרתיעה, מעשיו לא הגיעו לכדי שימוש בכוח של ממש ומרבית האישומים עוסקים בעניינים שאין בהם כדי להקים עילת מעצר; בש"פ 6305/06 **קסוטו נ' מדינת ישראל** (23.4.06) - כיום פעילות הארגון כולו הושבתה, כך ששיקולי שלום הציבור ובטחונו שהיו בתחילת הדרך בעלי משקל מכריע אל מול החירות האישית, דומיננטיים כיום מעט פחות. הרקע האישי ועברו של המבקש אינו מכביד. לפיכך, בית המשפט הורה על קבלת תסקיר מעצר בעניינו. עם זאת, בהחלטה מיום 28.5.06 נקבע, כי תסקירו של המבקש אינו חיובי ומעמדו אינו שונה ממעמד של שני נאשמים נוספים שמעצרו הוארך ב-90 יום, לכן הבקשה לשחררו לחלופת מעצר נדחתה; בש"פ 2500/99 **מדינת ישראל נ' אלהור** (5.8.99) - אין המדובר בעברין בעל רקורד פלילי ובעל דפוסים עבריינים, אלא בסכסוך אזרחי שחרג מן המידה באופן קיצוני אולם עדיין נשאר ממוקד בגזרה זאת בלבד. לא נמצא שהסיכון הנובע מהמשיב כלפי המתלונן או כלפי הציבור אינו ניתן להבטחה בתנאים. המשיב התייצב ביוזמתו לחקירה, במסגרתה הודה במעשיו במלואם. המתלונן חייב למשיב סכומי כסף ניכרים, כך שיש לאחרון אינטרס כלכלי מובהק שלא למנוע מעצמו את אפשרות הכניסה לתחומי המדינה, אפשרות שתימנע ממנו אם לא יתייצב למשפטו.

13. לאור כל האמור, אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו בת"פ 4690-04-16.

המידע המודיעיני מוחזר לידי ב"כ המבקשת.

ניתנה היום, כ"ו תמוז תשע"ו, 01 אוגוסט 2016, במעמד המשיב וב"כ הצדדים.

משה
סובל,
שופט